

el primer text de la tercera part de la obra («Lenguajes de la comunicación digital»). El autor repasa les característiques, aplicacions i eines de producció més habituals dels principals llenguajes (escriptura, fotografia, disseny gràfic i comunicació audiovisual) en entorns digitals. Donat que cada un d'aquests llenguajes se construeix en torn a estratègies narratives diferents, Santamaría toma com a base les teories del hipertexte per abordar-les dins de l'entorn multimèdia actual.

Tras un penúltim capítol del coordinador de la obra, Jordi Alberich, on s'expressa la nova estètica audiovisual digital, el doctor en Comunicació Audiovisual i professor a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la URL, Jordi Sánchez, tancarà la obra amb «Nuevas formas en la

narración audiovisual». El autor descompon de manera didàctica el recorregut que ha experimentat la narrativa audiovisual des del discurs televisiu fins a les opcions que ofereixen els videojocs en la confecció de noves narratives interactives. En esta evolució tracta temes com la importància dels telefilms com a models narratius o els videoclip per argumentar les formes de narració que favoreixen les noves tecnologies.

Estam, pues, ante una obra de referència. Útil per a docents i estudiants de llicenciatura i doctorat apassionats per les noves tecnologies que busquen, més allá de les clàssiques obvies, una font per reflexionar i consultar. Chocolate puro.

Jon Murelaga Ibarra

LARRONDO URETA, Ainara

Los géneros en la redacción ciberperiodística. Contexto, teoría y práctica actual.
Bilbao: Servicio Editorial de la Universidad del País Vasco, 2009

Seguint l'estela dels primers llibres sobre redacció periodística als mitjans d'Internet (*Manual de redacción ciberperiodística*, coordinat per Javier Díaz Noci i Ramón Salaverría, i *Redacción periodística en Internet*, de Ramón Salaverría), la jove professora de la Universitat del País Basc Ainara Larrondo publica ara aquest nou manual, en un moment de canvi en l'ensenyament del periodisme per la implantació de les directrius de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior.

La singularitat d'aquest nou manual és, sobretot, que es beneficia de les aportacions de la tesi doctoral de l'autora, aprovada amb la màxima qualificació possible a mitjans de 2008. En aquella tesi, Ainara Larrondo investigava el reportatge hipertextual, i per això feia un exhaustiu estat de la qüestió tant del reportatge i de les classificacions genèriques com dels coneixements sobre redacció pels mitjans digitals. I ho feia, a més a més, de manera molt sistemàtica, sense caure en els reculls de consells que

sovint són els manuals de redacció periodística. Per tant, la sistematització i el caire científic de la matèria tractada són la primera cosa que s'ha d'agrair en aquest nou llibre.

El manual que ressenyem està dividit en dues parts. La primera tracta d'establir les bases teòrico-pràctiques de la redacció pels cibermitjans, en tres capítols: el primer, dedicat a explicar el desenvolupament del ciberperiodisme, tant des d'un punt de vista històric, de la xarxa i del mateix ciberperiodisme, com des del punt de vista dels canvis que s'han produït, o s'estan produint ara mateix, tant en la professió periodística com en l'acadèmia. La professora Larrondo continua així la línia ja encetada en l'article que va publicar en el número d'aquesta mateixa revista *Anàlisi* dedicat al ciberperiodisme. El segon capítol explica les característiques del missatge ciberperiodístic, i el tercer i últim capítol d'aquesta primera part tracta de l'escriptura ciberperiodística, on s'introdueixen consells. En aquest important capítol s'exa-

minen les eines conceptuals i pràctiques que el redactor té a l'abast, les particularitats de l'escriptura en pantalla (temes com ara la fragmentació i la profundització es tracten en aquest epígraf) i, finalment, la composició del text digital periodístic en totes les seves fases: planificació, patrons estilístics, principis de coherència i cohesió internes i tipologies bàsiques hipertextuals. Sense dir res que no s'hagués tractat ja abans, Ainara Larrondo té el mèrit d'exposar-ho amb rigor sistemàtic.

La segona part del llibre es dedica a la teoria dels gèneres periodístics, en aquest cas els gèneres periodístics a Internet, qüestió sempre controvertida. En tot cas, la professora Larrondo fa referència a la «crisi del paradigma categorial», que examina amb arguments solvents; de fet, tota aquesta part ve directament de la seva tesi, amb una forta bastida metodològica. Finalment, l'últim capítol formula una proposta de classificació i de criteris taxonòmics dels gèneres ciberperiodístics, que bàsicament són els mateixos que s'exposaven al *Manual de redacció ciberperiodística*, amb alguns petits canvis, com ara la inclusió de la infografia dins dels gèneres informatius. I, naturalment, l'examen del format bloc dins dels gèneres d'opinió.

Cada capítol del llibre conclou amb una bibliografia que sens dubte serà útil per als alumnes que vulguin aprofundir en la matèria. El text es completa amb nombrosos exemples; Ainara Larrondo coneix bé els gèneres periodístics, especialment el reportatge, objecte de la seva recerca doctoral.

El llibre contribueix, a més a més, a actualitzar i a enfortir la producció científica del grup de recerca en ciberperiodisme de la Universitat del País Basc (<http://www.ehu.es/ike>), actualment liderat pel professor Koldo Meso, pioner de la recerca i l'ensenyament d'aquesta matèria a Europa, amb projecció nacional i internacional. És important esmentar que la professora Larrondo continua tota una tradició que va començar l'any 1994 a la Universitat del País Basc, i que ininterrompudament ha treballat en l'àmbit del ciberperiodisme. La generació d'Ainara Larrondo és la segona onada d'investigadors en periodisme a Internet, i és just saludar aquest nou grup de joves doctors com els vertaders impulsors de l'estudi sistemàtic d'aquesta manera de fer periodisme.

Javier Díaz Noci